

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

M. Ant. Mvreti Variarvm Lectionvm Libri XV

Muret, Marc-Antoine

Antverpiæ, M. D. LXXXVI.

Cap. 12. Genus quoddam loquendi Horatianum indicatur è Graco fonte manasse.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70864](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70864)

Genus quoddam loquendi Horatianum indicatur à Græco fonte manasse. CAP. XII.

Cur me querelis exanimas tuis?
Nec diis amicum est, nec mihi, te prius

Obire Macenas, mearum.

Grande decus columenq; rerum.

Versus hi sunt, vt notum est, è secundo lib. Odarum Horatij: in quibus genere loquendi vsus est apto illo quidem & eleganti, sed apud Latinos non valdè, nisi me fallit animus, vsitato. nam amicum esse aliquid diis, pro eo quod est, diis ita videri, ac placere, vbi præterea legatur, equidem haud facillè dixerim. neque sanè ea dicendi ratio Romanis domestica ac vernacula est, sed trans mare petita, ob idque non obsear naris hominibus ἡδίστης πινός ὄψου ξενίας. id vt magis perspicuatur, aliquot illius exempla è duorum post homines natos eloquentissimorum hominum sumpta libris proferam; Homeri, & eius quem Panætius Homerum philosophorū vocabat. apud Homerum igitur Pallas ad Iouem pro Vlyssè verba faciens, orat eum, vt, si quidem diis amicum est eum domum redire, Mercurium mittat, qui id Calypsoni nūtiat. eius verba sunt:

ὦ πάτερ ἡμέτερος Κρονίδου ὕπατε κρείονταν,

Εἰ μὲν δὴ νῦν τῶο φίλον μακάρεσσι θεοῖσι,

Νοστήσω Οδυσῆα δαιμόνον ὄνδε δόμονδε, &c.

Apud Platonem autem Socrates, in Apologia, cum dixisset, se tentaturum, si posset è iudicum animis euellere prauam illam opinionem, quam, adducti calumniatorum sermonibus, de ipso conceperant: sed putate, id difficile factu fore: Verum tamen, inquit, hac quidem de re ita sit, vt deo amicum est. ὁμοίως δ' τῶο μὲν ἔγω, ὅτι τῶο φίλον. & in dialogo περὶ τραγικῶν, cum ei

D dixisset

dixisset Crito nauem eo die è Delo appulsuram; ideo-
 que ipsi posttidie è vita migrandum fore: Atqui, in-
 quit, ô Crito, bene eueniat: si ita diis amicum est, ita
 esto. ego tamen eam hodie venturam non puto. *Αλλ'
 ὡς κείτων τύχη ἀγαθῆ, εἰ ταύτη τοῖς θεοῖς φίλον, ταύτη ἔστω, ἢ
 μέντοι οἴμαι ἕξειν ἀπὸ τῆμερον.* & in Theage: *Ἐὰν μὲν πρὸ
 θεῶ φίλον ἦ, πάνυ πολὺ ὀπιδῶσεις, καὶ ταχύ.* & libro x. le-
 gum: *Τὰ μὲν ἐν τῷ ἀρχαίων πῆρι, μεθείδω, καὶ χαίρετο, καὶ
 ὅτι θεοῖσι φίλον, λεγέσθω ταύτη.* tale quoque est illud
 Æschyli: — *ὡς μάθῃ τί χεῖ*

Δρῶντ' ἢ λέγοντα δαίμοσι φράσσειν φίλα.

Sed & illa non dissimilia sunt: *Πελοδάμα σὺ μὲν ἐν ἐτ'
 ἐμοὶ φίλα ταύτ' ἀρροφῶεις:* & in Protagora: *εἴ σοι φίλον:* &
 apud Euripidem in Ione, *πρὸ θεῶ ἴδ' ἠὲ φίλον.* eiusdem-
 que generis alia. Sæpe autem monui, solitum Hora-
 tium, inspergesca scriptis suis Gracitate, salem eis ac
 Venerem quærere.

Platonis locus conuersus à Cicerone in Hortensio, in quo
 Marcellus leuiter lapsus est. CAP. XIII.

QVI aut aucupandæ inanis gloriolæ studio, aut
 conuincendi magis quàm docendi aduersarij
 gratia disputant; ij acriter virgere ac premere cum so-
 lent: neq. ferè, si quid ipse inconsideratiùs aut falsus,
 aut infitiatus est, mutandæ postea sententiæ potesta-
 tem facere. at qui veritatem modò in disputando spe-
 ctant, & docere eos cum quibus agunt, volunt, acquio-
 res liberalioresque sunt; neque ad viuum omnia refe-
 cant: sed si quid is quicum sermo est, dederit, cuius
 postea dati pæniteat; in eo non pertendunt, peruica-
 césue sunt: lubentibusque ipsis, corrigere se, qui sibi
 lapsus videtur, potest. Id se facere, cum significare
 vellet Socrates in Hipparcho, elegãti admodum simi-
 litudine